

Trần Kim Oanh

Cõi yêu

Tôi cứ ngồi tần ngần như thế thật lâu, kể từ khi nghe tiếng chuông điện thoại réo. Không dám bật đèn, tôi cứ để bóng đêm mặc nhiên vây bủa. Cảm giác hai bàn tay mình đang run rẩy.

Trống ngực đập thình thình, nghe rõ hơn cả tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường đằng kia. Tất cả những âm thanh ấy dường như rơi tòm vào không gian đen xít.

Tôi căng mắt nhìn ra phía cửa sổ, hy vọng chân trời đang sáng dần lên. Nhưng có lẽ phải ba bốn canh giờ nữa thì trời mới sáng hẳn. Đợi chán, tôi đâm ra giận dữ chính bản thân mình.

Tôi đã nghĩ ngợi quá nhiều về hắn. Mà có khi tôi yêu hắn thật. Chỉ có tình yêu mới khiến con người ta không ngờ tới được bản thân mình, ngay cả những điều đang nghĩ. Tôi quyết định sẽ đi lên thăm hắn. Mặc kệ ngày mai là lễ ăn hỏi của tôi và Kiên.

Chuyến xe rù rì lăn bánh khi trời vừa hửng sáng. Vẫn còn sương đêm và hơi ẩm ướt của buổi sớm mai khiến tôi có cảm giác hơi lạnh. Kiên nhắn tin: - “Cô đang làm cái trò quỷ gì thế? Cô đang ở đâu? Cô không nhớ hôm nay là ngày gì à?!”.

Tôi lặng lẽ tắt máy. Thấy buồn vì Kiên vẫn không thể thay đổi được giọng điệu trịch thượng thích áp đặt người khác của mình. Làm vợ một người như thế quả đáng sợ thật. Nhưng đôi khi cuộc đời lại thế! Một mối bởi sự toan tính cho cuộc sống mà con người dường như không muốn thay đổi bất kỳ một sự yên ổn nào, cho dù đó là sự yên ổn được sắp đặt sẵn. Giống như tôi vậy.

Lũ bạn bằng lứa tôi, đứa nào đứa nấy giờ đã con bông con ả, cùi cùi lo cho tổ ấm của mình. Đâu như tôi, vẫn là một đứa con gái lãng đãng, sớm nắng chiều mưa, đa đoan mà chẳng thể kiếm nổi cho mình một chốn bình yên trọn vẹn.

Có nhiều lúc tôi nói với Kiên, tôi sợ sẽ không giữ được sự vẹn nguyên trong tâm hồn mình, bởi tôi hay cả nghĩ đến những sóng gió cuộc đời rồi sẽ vấp phải. Tôi sợ cả cảm giác hẫng hụt ngay trong tình yêu quá đủ đầy của Kiên đối với tôi.

... Xuống xe, tôi lao đến bên hắn. Người hắn băng trắng toát. Năm lấy bàn tay hắn áp vào ngực mình, mắt tôi đỏ hoe. Hắn tỉnh giấc, nhìn tôi rồi bảo: - “Em đấy à. Sao lại khóc? Anh có làm sao đâu!”. Hắn không làm sao. Nhưng tôi thì có đấy. Trái tim tôi đang vỡ tan từng mảnh.

Tâm hồn tôi đang chao đảo. Tôi đang như người say sóng đi trên thuyền mà không biết mình sẽ rơi xuống sông bất kỳ lúc nào. Hắn bảo, tôi với hắn có duyên mà không có nợ nên không thể ở được với nhau. Hắn biết tôi sắp làm đám cưới.

Hắn chấp nhận. Nhưng lại hận tôi. Thế là hắn đi uống rượu, thật nhiều, thật say và thực sự muốn quên tôi. Nhưng rồi hắn nhận ra rằng thật khó lòng để quên đi những điều không muốn nhớ.

Tôi nghe hắn nói thì khóc. Tôi quả quyết sẽ ở lại bên cạnh hắn, để xoa dịu nỗi đau trên cơ thể hắn, để vuốt ve nỗi buồn thăm thẳm trong mắt hắn và cả sự xa cách vời vợi mà hắn cố tình tạo ra để không đến được với tôi.

Mắt tôi trừng sâu, thâm quầng. Vậy là tôi đã ở bên hắn ba ngày. Có tôi, hắn ngủ được nhiều hơn và những cơn đau cũng dịu lại. Tôi ngắm kỹ khuôn mặt hắn. Không thể lý giải nỗi sự mê đắm mù quáng của mình. Đôi khi con người ta cố lý giải sự mù quáng của mình nhưng lại không bao giờ tìm được đáp số, trừ phi cái sự mù quáng ấy tự nói ra.

Có lẽ chính cái vẻ thần phật từ bi lẫn lộn nơi dáng dấp phong trần, đào hoa của hắn đã khiến tôi nghĩ rằng được yêu hắn, được chung sống cùng hắn thì sẽ sống thật tâm. Nhiều lần hắn ôm tôi, hôn tôi rồi nói: - “Anh yêu em. Còn em?”. Tôi không trả lời hắn, chỉ im lặng. Hạnh phúc làm tôi nghẹt thở, quên đi cả những điều còn mơ hồ, không rõ rệt về hắn.

Tan tầm. Tôi gọi điện cho Kiên bảo đến quán trà Phở. Giọng Kiên chồm choẹt qua điện thoại: - “Em làm sao thế? Em bị ốm à!?”. Tôi vốn ghét những người đàn ông có giọng nói lưỡng tính. Kiên làm

tôi nhớ đến họ, chợt thấy chua lòn ở cổ. Kiên hẹn mười phút nữa sẽ có mặt. Tôi ngồi xoay mặt ra phố, đếm những bóng người và xe cộ lao vun vút trên đường...

Kiên đến. Ngồi đối diện. Mặt khó đăm đăm. Tôi thấy khó thốt lên những điều mình đang nghĩ. Tôi khoắc cho ly cà phê sủi ngầu bọt. Hóa ra con người ta cũng thật dễ mũi lòng trước một sự thật có thể khiến người khác bị tổn thương. – “Có gì em nói đi!”, Kiên giục, nhướn cao đôi lông mày tỏ vẻ khó chịu. – “Em thấy... chúng mình không nên làm đám cưới!”.

Không để ý đến sự tức giận đang ửng dần trên khuôn mặt Kiên, tôi tiếp tục nói với Kiên rằng, tôi đã cố gắng hết mình để nhen nhóm lên một chút tình yêu dành cho Kiên nhưng vô vọng. Đã nhiều lần tôi lục lọi khắp trí nhớ của mình những nét vẽ về hình dáng của Kiên nhưng chỉ toàn những nét đứt rời rạc và ngắt quãng.

Tôi bảo với Kiên tôi đã đi bói duyên. Tôi níu kéo sự xa cách trong tâm hồn mình bằng cách lấy ảnh của tôi và Kiên ráp vào nhau, thắt lại bằng một sợi chỉ hồng, rồi hơ lên chín ngọn lửa đỏ và niệm thần chú...

Tôi không đủ kiên nhẫn chờ đợi phép màu hóa thành sự thực, chỉ thấy mình ngơ ngẩn, giống hết kẻ mộng du đang say sưa bước bỗng dưng bị vấp ngã.

Kiên rủ tôi chiều nay đi đám cưới con Huế. Đi cùng nhau một lần cuối cùng. Kiên nói đại khái mình bây giờ cũng Tây lắm! Chia tay cũng phải sao cho đẹp, cho đáng mặt những kẻ có học. Tôi đồng ý vì không thể chịu đựng bộ mặt nhàu nhĩ của Kiên chứ không phải vì cái lý lẽ đầy vẻ triết lý kia. Phải công nhận con Huế hôm nay đẹp thật.

Nó cười tí mắt. Nhưng vẫn không giấu được cái cổ cao ngẩng khác thường và cái bụng hơi đầy ra mặc dù đã được thắt chặt bằng chiếc áo cưới nhiều tầng trắng muốt.

Tôi ngạc nhiên cứ tưởng chồng con Huế là cái thẳng mặt be bé, choắt như mặt chuột hay ra vào thậm thụt ở khu nhà trọ ngày xưa ấy. Thấy vẻ ngây thộn của tôi, con Huế thanh minh: - “Thôi nhau lâu rồi! Anh ấy...”, con Huế chỉ tay về phía chú rể, ... “là Việt kiều mới về nước. Tau cũng chưa biết gì nhiều. Nhưng không sao.

Đời mà! Đâu phải tất cả những thứ mình cần đều có được một cách

dễ dàng”. Tôi thấy vừa thương vừa giận con Huế. Nó làm sao mà biết được đáp số sai sẽ dừng lại ở bất kỳ điểm nào trong cuộc đời nó.

Tan tiệc cưới, tôi chia tay Kiên và đi về một mình. Sương xuống càng lúc càng dày và mịn, làm mờ cả mắt kính. Cảm giác buồn và cô đơn ập tới. Tôi gọi điện cho hấn và thấy mình đang khóc. Lúc này tôi muốn có hấn ở bên cạnh, muốn uống rượu thật say và đi với hấn tới tận cùng trời cuối đất.

Có lẽ trong nỗi cô đơn và sự tuyệt vọng đến tận cùng thì thoáng con người ta vẫn thường nảy sinh những ý nghĩ điên rồ và hoang dại. Tôi vốn ghét cay tuýp người như con Huế. Nhưng giờ đây tôi thấy mình đang giống nó, đang bắt chước nó, sắp sửa là một cặp bài trùng với nó.

Hấn đến. Vuốt tóc tôi và siết chặt vào lòng. – “Em ngốc lắm! Say sẽ không làm cho em quên bất cứ điều gì. Anh sẽ ở bên cạnh em. Nhưng không phải là tất cả”. Tôi bừng tỉnh. Chợt nhận thấy trong mắt hấn những nỗi buồn tê dại.

Tôi nhìn lại mình trong gương. Váy ngắn, chân dài. Những lọn tóc hơi xoăn rủ xuống ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh. Tôi mỉm cười thích thú nghĩ tới sự ngạc nhiên tốt bậc của hấn. Chắc chắn hấn không ngờ tôi lại tìm được địa chỉ nhà hấn.

Đang lưỡng lự không biết cái địa chỉ trên tay có chính xác không thì tôi nhìn thấy hấn. Hấn mặc áo may ô, quần lửng ngang gối. Hấn đẩy chiếc xe nôi có hai đứa bé giống hệt nhau và xinh như những thiên thần. Tay hấn bê một bát bột đầy ắp. Vừa đi hấn vừa thổi, vừa dỗ dành, nựng nịu và bón cho hai thằng bé từng thìa bột trông rõ khéo.

Hai thằng bé, có lẽ là con hấn, thật nghịch ngợm. Chúng tròn xoe mắt nhìn cái vẻ nựng nịu đầy sự nịnh bợ của hấn, thích chí cười nắc nẻ. Bỗng dưng, một thằng bé đổ chân, thằng kia vung tay. Thế là cả thìa bột văng tung tóe vào mặt hấn.

Cả khuôn mặt hấn ngậy thộn, thoáng đỏ muốn tức giận. Nhưng họa có điên mới đi giận dỗi cái lũ trẻ con mới nứt mắt làm người ấy. Nghĩ vậy mặt hấn lại dịu xuống, thuôn ra đầy vẻ nhún nhường, cam chịu. Rồi hấn lại tiếp tục thổi, tiếp tục nựng nịu. Thoắt cái bát bột

đã hết veo.

Tôi mãi mê nhìn, mãi mê ngắm nghía cái hoạt cảnh con chim bồ đã đang tháo vát ấy thật lâu. Hóa ra hồi hấn bị tai nạn, vợ hấn đẻ thì còn ai vào đây mà chăm hấn, ngoài tôi. Tôi phì cười, quay ngược lại, bập bõm như người đi trong mơ, xa dần ngôi nhà đang định tới.

Thật tình tôi không biết đã về đến nhà bằng cách nào. Úp mặt vào gối, nhắm tịt hai mắt lại, tôi muốn khóc lên thật to mà cũng chẳng thể khóc được. Vậy mà nước mắt từ đâu vẫn thấy lặn xuống cảm xuống môi mặn chát.